

Arrest

**nr. 345 987 van 30 april 2026
in de zaak RvV X / VIII**

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. HASOYAN
Sint-Corneliusstraat 28
3500 HASSELT**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Asiel en Migratie

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 25 juli 2025 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie van 3 juli 2025 die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden (bijlage 21).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 1 augustus 2025 met referentienummer 130458.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 oktober 2025, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 november 2025.

Gelet op de beschikking van 9 december 2025, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 januari 2026

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KIWAKANA, loco advocaat F. HASOYAN, en van advocaat S. VAN ROMPAEY, die loco advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster dient op 16 maart 2020 bij de Belgische ambassade in Moskou (Rusland) een aanvraag in voor de afgifte van een Schengenvizum met het oog op het afsluiten van een huwelijk in België. Verzoekster wordt een Schengenvizum uitgereikt, geldig in de periode van 9 september 2020 tot 23 december 2020, en reist op 3 oktober 2020 naar België.

1.2. Op 28 oktober 2020 treedt verzoekster in België in het huwelijk met een man met de Belgische nationaliteit.

1.3. Op 1 december 2020 dient verzoekster een aanvraag in voor een verblijfskaart als familielid van een burger van de Unie. Zij wordt op 29 juni 2021 in het bezit gesteld van een elektronische F-kaart.

1.4. Op 3 juli 2025 beslist de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie om een einde te stellen aan verzoeksters recht op verblijf van meer dan drie maanden. Dit is de bestreden beslissing, die is gemotiveerd als volgt:

"In uitvoering van artikel 42quater van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wordt er een einde gesteld aan het verblijf van:

Naam: [A.]

Voorna(a)m(en): [L.]

Nationaliteit: Armenië

[...]

Reden van de beslissing:

Betrokkene bekwam het verblijfsrecht naar aanleiding van haar aanvraag gezinshereniging van 01.12.2020 ingediend in toepassing van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980. Ze werd op 29.06.2021 in het bezit gesteld van een F-kaart. Betrokkene verkreeg het verblijfsrecht als echtgenote van de Belg [A. V.] [...] met wie zij zich vestigde.

Op 02.06.2022 werd betrokkene ingeschreven op een afzonderlijk adres.

Op 04.12.2024 werd per brief aan betrokkene gemeld dat haar verblijfsrecht zou worden onderzocht omdat uit het dossier bleek dat ze niet langer gevestigd was met de referentiepersoon in functie van wie ze verblijfsrecht heeft gekregen. Dit onderzoek werd per aangetekende zending van 27.12.2024 door de stad Antwerpen betekend. Uit een mail van de Stad Antwerpen van 03.07.2025 blijkt dat zij nooit op de haar toegezonden brief heeft gereageerd. Verder kan niet blijken uit het dossier dat betrokkene sedert zij op een afzonderlijk adres werd ingeschreven op 02.06.2022 nog een minimum aan relatie zou hebben gehad met de heer [A.].

Integendeel, op 13.08.2024 sprak de rechtbank van eerste aanleg van Antwerpen, Afdeling Antwerpen de echtscheiding tussen betrokkene en de referentiepersoon uit.

Overeenkomstig vaste rechtspraak van de Raad van State vereist de gezamenlijke vestiging van een vreemdeling die gehuwd is met een Belgische onderdaan, een minimum aan relatie tussen de echtgenoten, een daadwerkelijke en effectief beleefde gezinsband, en is samenwoning daartoe niet vereist (RvS 24 april 1995, nr. 53.030; RvS 5 maart 2004, nr. 128.878; RvS 4 oktober 2005, nr. 149.807; RvS 8 mei 2006, nr. 158.407).

Gelet op het gebrek aan elementen die wijzen op een minimum aan relatie tussen betrokkene en haar inmiddels ex-partner sedert 02.06.2022 is het niet onredelijk te stellen dat er sedert dan geen sprake meer is van een gezamenlijke vestiging van betrokkene met een Belgische onderdaan.

Overeenkomstig art. 42quater, §1, 4° van de wet van 15.12.1980 kan daarom het verblijfsrecht van betrokkene beëindigd worden.

Om overeenkomstig dit wetsartikel rechtmatig een einde te kunnen stellen aan het verblijf van betrokkene werd zij op 04.12.2024 verzocht haar individuele situatie toe te lichten zodat kon getoetst worden of hij/zij eventueel toch het verblijfsrecht verder kon uitoefenen. Dit verzoek werd per aangetekende zending door de stad Antwerpen betekend op 27.12.2024. Uit informatie van de stad van 03.07.2025 blijkt dat betrokkene niet op onze brief heeft gereageerd. Bijgevolg zal haar verblijfsrecht afgetoetst worden aan de in het administratief dossier aanwezige elementen.

Wat betreft de uitzonderingsgevallen zoals voorzien in artikel 42quater, §4, 1e lid, 1° tot en met 4° van de wet van 15.12.1980 dient het volgende te worden opgemerkt:

Vooreerst kan vastgesteld worden dat betrokkene niet voldoet aan de uitzonderingsgrond voorzien in art. 42quater, §4, 1e lid, 1° van de wet van 15.12.1980. Het huwelijk werd afgesloten op 28.10.2020. Betrokkene diende op basis daarvan een aanvraag gezinshereniging in. Het koppel woont niet meer feitelijk samen sinds 02.06.2022. Er kan niet uit het administratief dossier blijken dat er sedert dan nog een minimum aan relatie zou hebben bestaan met de heer [A.]. Betrokkenen zijn dus geenszins 3 jaar gezamenlijk gevestigd geweest. (arrest RVV 192 871 dd. 29.09.2017: Er is in casu geen sprake meer van een minimum aan relatie tussen de verzoekende partij en haar Belgische echtgenote. Aldus toont verzoekende partij niet aan dat haar verblijfsrecht niet mocht worden beëindigd op grond van artikel 42quater, §1, eerste lid, 4° van de vreemdelingenwet om de loutere reden dat zij nog gehuwd was met haar Belgische echtgenote en arrest 200 566 RVV dd. 1.03.2018: Overeenkomstig vaste rechtspraak van de Raad van State vereist de gezamenlijke

vestiging van een vreemdeling die gehuwd is met een Belgische onderdaan, een minimum aan relatie tussen de echtgenoten, een daadwerkelijke en effectief beleefde gezinsband, en is samenwoning daartoe niet vereist (RvS 24 april 1995, nr. 53.030; RvS 5 maart 2004, nr. 128.878; RvS 4 oktober 2005, nr. 149.807; RvS 8 mei 2006, nr. 158.407). Uit de bestreden beslissing blijkt dat een gezinscel niet aanvaard wordt en dat wordt vastgesteld dat er geen gezamenlijke vestiging meer is. Verzoekster betwist dit niet. Artikel 42quater, § 1, eerste lid, 4° van de vreemdelingenwet bepaalt dat er door de minister (c.q. de staatssecretaris) of zijn gemachtigde binnen vijf jaar na de erkenning van hun recht op verblijf een einde kan gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn en die verblijven in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie wanneer "het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden, het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, wordt beëindigd, of er (...) geen gezamenlijke vestiging meer (is)".) De gezinshereniging blijkt achterhaald te zijn.

Bij gebrek aan gemeenschappelijke kinderen, kan gesteld worden dat de uitzonderingsgronden zoals voorzien in art. 42quater, §4, 1e lid, 2° en 3° eveneens niet van toepassing zijn.

Wat betreft de elementen die het verblijf zouden rechtvaardigen zoals in 4° omschreven, er kan niet blijken uit de voor de dienst beschikbare gegevens in het dossier dat er sprake zou zijn van een schrijnende situatie waar betrokkene het slachtoffer van is of is geweest. Het is bijgevolg redelijk te concluderen dat art. 42quater, §4, 1e lid, 4° eveneens niet van toepassing is.

Betrokkene voldoet dus aan geen der uitzonderingsregimes voorzien in artikel 42quater, §4 van de vreemdelingenwet.

Wat betreft de humanitaire elementen waarmee rekening dient gehouden te worden bij de beoordeling voor de beëindiging van het verblijfsrecht overeenkomstig art. 42quater, §1, derde lid van de wet van 15.12.1980, dient opgemerkt te worden dat er geen elementen in het dossier zijn terug te vinden waaruit zou moeten blijken dat er enig leeftijdsgebonden probleem bestaat of enig medisch bezwaar is dat het beëindigen van het verblijfsrecht in de weg zou kunnen staan.

Betrokkene verblijft sedert 03.10.2020 in België (cf. aankomstverklaring dd. 24.10.2020), nu dus iets meer dan viereenhalf jaar, wat, zeker gezien haar leeftijd (32 jaar), nog een relatief korte periode is.

Gezien betrokkene nog niet zeer lang in België verblijft en zij verhoudingsgewijs veel langer in Armenië dan in België heeft vertoefd, is het niet onredelijk te stellen dat zij nog een zekere mate van voeling moet hebben met de Armeense maatschappij, met de taal, de cultuur en de lokale gebruiken aldaar. In ieder geval heeft ze zelf geen elementen doen gelden met betrekking tot de mate waarin ze banden heeft met Armenië dewelke een tegenindicatie zouden vormen voor het nemen van de huidige beslissing.

Volgens informatie van een derde zou betrokkene een estheticazaak hebben. Echter blijkt zulks niet op objectieve wijze uit het administratief dossier. Zelfs al mocht dat het geval zijn, dan nog kan niet nagegaan worden welke inkomsten betrokkene met die activiteit genereert en of zij met die inkomsten dan in staat is om te voorzien in haar behoeften. Het enkel feit dat betrokkene een zelfstandige activiteit zou voeren zou hoe dan ook niet kunnen leiden tot het behoud van haar verblijfsrecht gelet op de relatief korte verblijfsduur in België, het gebrek aan elementen die wijzen op integratie op sociaal en cultureel vlak en het gebrek aan familiale banden met in ons land verblijvende personen. Indien betrokkene meent dat zij op basis van haar zelfstandige activiteit een verblijfsrecht kan claimen, dan staat her haar vrij daartoe een verblijfsaanvraag in te dienen. Deze beslissing belet haar dat niet.

Ook voor wat de sociale of culturele integratie betreft kunnen geen elementen worden gevonden in het dossier die een beletsel zouden kunnen vormen voor het nemen van de huidige beslissing. Er zitten bijvoorbeeld ook geen stukken in het dossier waaruit zou kunnen blijken dat betrokkene zich zelfs maar heeft ingeschreven voor de verplichte cursussen (lessen Nederlands en een inburgeringscursus). Het kennen van de regiotaal en van de plaatselijke cultuur en gebruiken is broodnodig om een menswaardig bestaan te kunnen leiden en om goed te kunnen functioneren in het dagelijkse leven. Op basis van het administratief dossier is het in elk geval redelijk te concluderen dat de mate van integratie in België zeker niet kan opwegen ten opzichte met die in het land van herkomst, en dat deze dan ook geen beletsel kan vormen voor het nemen van huidige beslissing.

Zoals hierboven werd aangegeven kan niet uit het administratief dossier blijken dat er sedert 02.06.2022 nog een minimum aan relatie zou zijn geweest tussen betrokkene en de Belgische referentiepersoon. Bovendien zijn betrokkene op 13.08.2024 uit de echt gescheiden. Betrokkene staat sedert 02.06.2022 als alleenstaande ingeschreven. Er kan niet uit het dossier blijken dat ze een nieuwe relatie heeft of dat ze er een beschermenswaardig gezinsleven op nahoudt met in België verblijvende personen. Van minderjarige kinderen met verblijfsrecht in het Rijk is geen sprake.

Gezien het administratief dossier en de bovenvernoemde overwegingen lijkt het niet inhumain het verblijfsrecht van betrokkene heden te beëindigen.

Bijgevolg wordt het recht op verblijf van betrokkene beëindigd. Haar F-kaart dient gesupprimeerd te worden."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekster voert in een enig middel de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 42quater, §§ 1 en 4 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Na een theoretische toelichting ontwikkelt zij haar middel als volgt:

“- Toepassing op de feitensituatie in casu in hoofde van verzoekster voldoet aan de wettelijke voorwaarden van artikel 42quater, §4, 1°

Het huwelijk tussen verzoekster en haar partner werd afgesloten vóór 1 december 2020 en het verblijfsrecht werd bekomen op basis van gezinshereniging met haar Belgische echtgenoot.

Het echtscheidingsvonnis werd echter pas uitgesproken op 13 augustus 2024 en op 14-09- 2024 pas ingeschreven in de registers van de burgerlijke stand.

De wet stelt duidelijk:

“Het verblijfsrecht van de vreemdeling [...] kan niet worden ingetrokken indien het huwelijk of de geregistreerde partnerschap ten minste drie jaar heeft geduurd, waarvan minstens één jaar in het Rijk.”

Deze bepaling voorziet dus in een wettelijk beschermingsmechanisme voor derdelanders die voldoende lang in een huwelijk verbleven, ongeacht eventuele moeilijkheden om aspecten van de relatie aan te tonen, mits de duur volstaan is.

De duur van het huwelijk heeft aldus minstens 3 jaar en 8 maanden in beslag genomen en het gezamenlijk verblijf in België bedroeg minstens 1,5 jaar samen in het Rijk.

Verzoekster voldoet aan de wettelijke voorwaarden van artikel 42quater, §4.

De redenering van DVZ – dat verzoekster niet zou aantonen dat er sprake is van een “minimale relatie” – is niet in overeenstemming met de geest en tekst van artikel 42quater, §4.

De wet stelt immers géén bijkomende voorwaarde van kwalitatieve beoordeling van het huwelijk, zoals “intensiteit” of “affectieve diepgang”, indien aan de objectieve duurvoorwaarden voldaan is.

De veronderstelling van DVZ over de aard van de relatie (zonder dat verzoekster daartoe expliciet de kans kreeg zich uit te spreken of bewijs te leveren) is speculatief en in strijd met de zorgvuldigheidsplicht.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) heeft in vaste rechtspraak geoordeeld dat: “Wanneer de duurvoorwaarden van artikel 42quater, §4 Vw. voldaan zijn, dient de Dienst zich te onthouden van een beoordeling ten gronde van de relatie, tenzij er manifeste fraude wordt aangetoond.”

Zie ook bv. RvV nr. 275.968 van 15 september 2022.

Gelet op het feit dat het huwelijk van verzoekster werd gesloten vóór 1 december 2020, en beëindigd werd bij vonnis op 13 augustus 2024, heeft het huwelijk onbetwistbaar langer dan drie jaar geduurd, waarvan minstens één jaar in België werd doorgebracht.

Verzoekster voldoet derhalve aan de voorwaarden van artikel 42quater, §4

Vreemdelingenwet, en het verblijfsrecht mag op basis van de echtscheiding niet worden ingetrokken.

De motieven van DVZ, die berusten op insinuaties omtrent de aard van de relatie, zijn niet gesteund op objectieve gronden en kunnen geen wettige basis vormen voor intrekking.

- Toepassing op de feitensituatie in casu in hoofde van verzoekster - verzoekster voldoet aan de wettelijke voorwaarden van artikel 42quater, §1 - gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk

Verzoekster verkreeg een verblijfskaart als familielid van een Belg op basis van haar huwelijk met een Belgische partner kort na haar aankomst in België op 01/12/2020.

Zij werd op 29 juni 2021 in het bezit gesteld van een F kaart.

Na haar aankomst in België heeft verzoekster gedurende anderhalf jaar onafgebroken met haar echtgenoot samengewoond op hetzelfde adres. Hun leven samen werd op affectieve, sociale en feitelijke wijze ingevuld zoals mag worden verwacht van een echtelijke samenleving.

Er was sprake van een duurzame, reële en stabiele relatie.

Het is correct dat verzoekster en haar echtgenoot nadien op verschillende adressen werden ingeschreven. Deze administratieve adreswijziging is echter niet het gevolg van een relatiebreuk, maar was ingegeven door diverse fiscale, economische en praktische overwegingen, zoals bijvoorbeeld: fiscale optimalisatie, werkgelegenheid in een andere regio, gezinsbelastingstechnische overwegingen of tijdelijke huisvestingsproblemen.

In dit verband is het relevant om op te merken dat verzoekster een eigen schoonheidsinstituut uitbaat. In het kader van haar economische activiteiten heeft zij een appartement aangekocht in de nabijheid van haar handelszaak, op een locatie die aanzienlijk geschikter is voor de uitbouw van haar zelfstandige activiteit. De adreswijziging vond dan ook plaats uitsluitend met het oog op haar professionele ontwikkeling, en niet met de intentie de huwelijksrelatie te beëindigen.

Gedurende deze periode bleef de affectieve en romantische band tussen verzoekster en haar echtgenoot onverminderd bestaan. De relatie werd verdergezet op een wijze die kenmerkend is voor een echte huwelijksband.

Dit blijkt onder meer uit:

- frequente bezoeken aan elkaar;
- gezamenlijke reizen of familiebezoeken;
- voortdurende communicatie via berichten, foto's of sociale media;
- het verderzetten van wederzijdse morele en financiële verplichtingen;
- gezamenlijke bank- of verzekeringsrelaties.

De Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) heeft desalniettemin beslist tot intrekking van de F-kaart, louter op basis van het feit dat partijen niet meer op hetzelfde adres waren ingeschreven. Deze conclusie is juridisch onhoudbaar. Het louter wonen op een ander adres mag in geen geval zonder bijkomend onderzoek automatisch worden gelijkgesteld met het beëindigen van een huwelijk of met fraude.

In haar rechtspraak heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) herhaaldelijk geoordeeld dat feitelijk samenleven in het kader van artikel 42quater van de Vreemdelingenwet niet noodzakelijk betekent dat partners voortdurend op hetzelfde adres moeten zijn ingeschreven.

Zie onder meer:

RvV nr. 271.157 van 15 november 2022, waarin werd geoordeeld dat een afzonderlijk adres geen afdoend bewijs is van relatiebreuk, indien de affectieve band en wederzijdse steun blijven bestaan;

RvV nr. 212.413 van 6 februari 2019, waarin werd benadrukt dat DVZ zich niet uitsluitend mag baseren op administratieve elementen, maar de volledige context moet onderzoeken.

Bovendien is het belangrijk te onderstrepen dat de echtgenoot van verzoekster nooit melding heeft gemaakt van een relatiebreuk, noch van fraude of misbruik. De echtscheidingsprocedure werd pas later opgestart, wat bevestigt dat de echtelijke relatie tot dan toe voortduurde.

Gelet op het bovenstaande is de beslissing tot intrekking van de verblijfskaart onzorgvuldig en onvoldoende gemotiveerd. De werkelijke situatie werd niet correct onderzocht en geëvalueerd. De voorwaarden voor het behoud van de F-kaart waren tot aan de echtscheiding effectief vervuld.

Op 4 december 2024 i.e. 4 jaar later werd zij per aangetekend brief kennelijk door stad Antwerpen op de hoogte gestand dat haar verblijfsrecht zou worden herbekeken aangezien ze niet langer gevestigd was met de referentiepersoon.

Dit brief zou kennelijk op 27 december 2024 per aangetekend post aan verzoekster verzonden zijn. Kennelijk zou tevens uit een e mail van stad Antwerpen van 3 juli 2025 blijken dat verzoekster nooit op deze brief zo gereageerd hebben.

Het staat buiten kijf dat verzoekster dit aangetekende zending nooit heeft ontvangen van stad Antwerpen. Het is ook niet wettelijk verwantwoord dat verzoekster na quasi 5 jaar volkomen legaal verblijf plots door de dienst vreemdelingenzaken op het matje wordt geroepen om haar verblijfsstatus te her evalueren. Evenmin is het logisch dat verzoekster niet op deze cruciale brief van de gemeente Antwerpen zou hebben gereageerd.

Daarnaast toont verzoekster aan dat zij op het ogenblik waarop Stad Antwerpen haar op 27 december 2024 per aangetekende zending had verzocht om inlichtingen en bewijsstukken met betrekking tot haar economische, sociale en culturele integratie, in het buitenland verbleef. Zij kon deze zending dan ook onmogelijk in ontvangst nemen. Haar internationaal Armeens paspoort bevat duidelijke in- en uitreisstempels die het verblijf in het buitenland in deze periode bevestigen.

Het niet-afhalen van de aangetekende brief was dus het rechtstreekse gevolg van haar afwezigheid uit België, en kan haar in redelijkheid niet worden verweten.

Ondanks deze beëindiging van het gezinsleven, bleef verzoekster gedurende meer dan vier opeenvolgende jaren legaal in België verblijven op grond van haar oorspronkelijk recht als familielid van een Belg.

Pas in het vijfde jaar van haar verblijf — eind 2024 — heeft de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) verzoekster plots gecontacteerd met het verzoek om bewijzen te leveren van haar economische, sociale en culturele integratie in België.

Deze brief werd via aangetekende zending verstuurd, maar verzoekster stelt dat zij nooit kennis heeft kunnen nemen van deze brief, en bijgevolg geen kans heeft gehad om op dat verzoek te reageren.

Intussen heeft verzoekster zich wél sterk geïntegreerd in België. Zij heeft onder meer:

- een appartement aangekocht en een hypothecaire lening afgesloten,
- een zelfstandige activiteit opgestart, met inschrijving in de KBO,
- belastingaangiften en Btw, RSZ-bijdragen correct verricht,
- en participeert aantoonbaar aan het sociaal en cultureel leven in België.
- heeft zij een nieuwe partner leren kennen met een legaal verblijf in het rijk en woont zij effectief samen met haar partner

Toch blijkt DVZ — zonder verdere hoorplicht of afdoende motivering — over te gaan tot een beëindiging of niet-verlenging van haar verblijf, zonder deze relevante elementen in acht te nemen.

De DVZ heeft verzoekster slechts éénmaal, via een onduidelijk ontvangen aangetekende zending, verzocht om cruciale informatie mee te delen omtrent haar integratie, en is vervolgens zonder verdere hoorplicht of gevolg overgegaan tot een negatieve beslissing.

HvJ EU, zaak C-249/13, Boudjlida, waarin wordt gesteld dat de vreemdeling het recht moet hebben om zijn standpunt kenbaar te maken voordat een voor hem nadelige beslissing wordt genomen.

RvV nr. 137.306 van 6 juli 2015, waaruit blijkt dat het niet correct ontvangen van een aangetekende brief geen geldig verweer uitsluit, en DVZ dan niet op basis van een veronderstelde stilzwijgende afwezigheid mag beslissen.

Het niet-ontvangen van de aangetekende brief betekent dat verzoekster nooit een reële kans kreeg om haar rechten uit te oefenen. Dit is een schending van het recht het recht op behoorlijk bestuur en een kennelijk onzorgvuldig motiveringsgebrek – artikel 62 Vw.

De DVZ heeft nagelaten om de feitelijke situatie van verzoekster actueel te onderzoeken op het ogenblik van de beslissing, en geen rekening gehouden met essentiële integratie-indicatoren zoals:

- het verwerven van vastgoed,
- economische zelfstandigheid,
- sociale netwerken,
- duurzame participatie aan het maatschappelijke leven.

RvV nr. 246.055 van 3 november 2021: de Raad vernietigde een beslissing van DVZ die zich beperkte tot de formele gezinsband, zonder rekening te houden met het volwaardige sociale leven en de integratie van de vreemdeling.

RvV nr. 179.901 van 19 juni 2017: de Raad oordeelde dat economische zelfstandigheid en lange verblijfsduur cruciale elementen zijn bij de beoordeling van het verblijfsrecht na het einde van de gezinsband.

De beoordeling van DVZ is kennelijk onzorgvuldig en onvoldoende gemotiveerd, hetgeen strijdig is met artikel 62 Vreemdelingenwet en het motiveringsbeginsel zoals vastgelegd in de gecoördineerde wetten van 29 juli 1991.

Verzoekster leeft al jaren in België (quasi 5 jaar volkomen legaal), beschikt over economische en sociale wortels, en heeft een volwaardige integratie opgebouwd. Een beslissing tot beëindiging van het verblijf zonder individuele afweging van haar situatie is een onevenredige inmenging in haar recht op respect voor privéleven (artikel 8 EVRM).

EHRM, Boulif t. Zwitserland (2001): het Hof legt nadruk op de duur van het verblijf, de mate van integratie en de banden met het gastland.

RvV nr. 238.540 van 3 mei 2021: beëindiging van verblijf bij een langdurig geïntegreerde vreemdeling zonder evenredigheidsafweging is strijdig met artikel 8 EVRM.

De beëindiging van het verblijf is disproportioneel en houdt geen rekening met het gevestigd karakter van het privéleven van verzoekster, wijl zij ook inmiddels een nieuwe persoon heeft leren kennen en een affectieve relatie beleefd met deze persoon, die over een legaal verblijfsrecht beschikt in het rijk.

De beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken is ontoereikend gemotiveerd en houdt geen rekening met essentiële integratie-elementen, en is disproportioneel in het licht van artikel 8 EVRM.

Zie ook: RvV 300.267 (18 januari 2024) — hypothecaire lening en verkoop van woning als integratie-element
In deze zaak oordeelde de Raad dat DVZ de motiveringsplicht schond door niet te onderzoeken of een aangekochte woning en een hypothecaire lening zélf een “buitengewone omstandigheid” konden vormen. De gemachtigde stelde dat het gewone persoonlijke keuze was, terwijl de Raad oordeelde dat de DVZ niet concreet onderzocht had dat deze situatie vanwege haar aard juist een belemmering kon vormen. Hierdoor werd de beslissing vernietigd

Dit arrest is in casu bijzonder relevant: de aankoop van een woning met lening toont immers economische verankering en integratie, wat DVZ niet louter mag afdoen als eigen keuze zonder grondige motivering.

Hoewel het vaststaat dat DVZ al reeds een geruime tijd op de hoogte was van de afzonderlijke woonst van verzoekster ‘pas in het vijfde jaar’ DVZ wakker wordt, is de jurisprudentie glashelder dat de DVZ een zorgvuldige onderzoeksplicht heeft, ook wat timing de betreft:

- In RvV nr. 246.055 (november 2021) oordeelde de Raad dat een beslissing vernietigd werd omdat DVZ slechts formeel keek naar de gezinsband, zonder rekening te houden met elke stap van integratie die de vreemdeling actief toonde (huisvesting, werk, educatie, sociale netwerken).

- In RvV nr. 179.901 (juni 2017) werd benadrukt dat bij langdurig verblijf en economische zelfstandigheid de DVZ geen beëindiging van verblijf kan motiveren zonder degelijk onderzoek naar die integratie.

Deze arresten bevestigen het uitgangspunt dat ook laattijdig optreden (pas in vijfde jaar) zonder gegronde motivering een gebrek aan behoorlijk bestuur vormt.

Aangezien de motivering derhalve niet als afdoende dient te worden beschouwd en derhalve de motiveringsplicht schendt om reden dat dit motief niet op een redelijke manier getoetst is, gelet op de naar voren gebrachte stukken en heeft verwerende partij zich gestoeld op onjuiste feitenvinding en hypothese.

Het zorgvuldigheidsbeginsel (sensu lato) tenslotte omvat het beginsel van de evenwichtigheid: dit beginsel doelt op de evenwichtige beoordeling van alle bij de beslissing betrokken belangen. (zie W. VAN GERVEN, Beginselen van behoorlijk handelen, R.W. 1982 – 1983, 963.)”

2.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals deze voortvloeit uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt (RvS 25 september 2002, nr. 110.667;

RvS 10 december 2002, nr. 113.439; RvS 17 mei 2005, nr. 144.471). De naleving van de genoemde plicht houdt geen verband met de inhoudelijke juridische of feitelijke correctheid van de tot uitdrukking gebrachte motieven (RvS 18 november 1993, nr. 44.948). Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud ervan verzoekster het genoemde inzicht verschaft en haar aldus toelaat de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. Uit haar verzoekschrift blijkt trouwens dat verzoekster zowel de juridische als de feitelijke overwegingen kent, zodat het doel van de formele motiveringsplicht is bereikt. Een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals vervat in de voormelde wetsbepalingen wordt niet aangetoond.

2.3. In de mate dat verzoekster aangeeft niet akkoord te kunnen gaan met de motieven van de bestreden beslissing, wordt het middel onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht. Hierbij is de Raad niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid daarnaast de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

2.4. Deze beginselen van behoorlijk bestuur worden onderzocht in het licht van de relevante bepalingen van artikel 42quater van de Vreemdelingenwet waarvan toepassing wordt gemaakt in de bestreden beslissing en die luiden als volgt:

“§ 1. In de volgende gevallen kan er door de minister of zijn gemachtigde binnen vijf jaar na de erkenning van hun recht op verblijf een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn en die verblijven in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie :

[...]

4° het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden, het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, wordt beëindigd, of er is geen gezamenlijke vestiging meer;

[...]

Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.

§ 2. [...]

§ 3. [...]

§ 4. Onder voorbehoud van het bepaalde in § 5 is het in § 1, eerste lid, 4°, bedoelde geval niet van toepassing :

1° indien het huwelijk, het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging bij de aanvang van de gerechtelijke procedure tot ontbinding of nietigverklaring van het huwelijk of bij de beëindiging van het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging, ten minste drie jaar heeft geduurd, waarvan minstens één jaar in het Rijk. In geval van nietigverklaring van het huwelijk dient de echtgenoot bovendien te goeder trouw te zijn geweest;

2° of indien het recht van bewaring van de kinderen van de burger van de Unie, die in het Rijk verblijven, bij overeenkomst tussen de echtgenoten of de partners, bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, dan wel bij gerechtelijke beslissing is toegewezen aan de echtgenoot of partner die geen burger van de Unie is;

3° of indien het omgangsrecht met een minderjarig kind, bij overeenkomst tussen de echtgenoten of partners als bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, dan wel bij gerechtelijke beslissing is toegewezen aan de echtgenoot of partner, bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, die geen burger van de Unie is en de rechter heeft bepaald dat dit recht van bewaring moet uitgeoefend worden in het Rijk en dit zolang het nodig is;

4° of indien bijzonder schrijnende situaties dit rechtvaardigen, bijvoorbeeld indien het familielid aantoonbaar tijdens het huwelijk of het geregistreerd partnerschap als bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2° het slachtoffer te zijn geweest van geweld in de familie alsook van geweld zoals bedoeld in de artikelen 375, 398 tot 400, 402, 403 of 405, van het Strafwetboek;

en voor zover betrokkenen aantonen werknemer of zelfstandige te zijn in België, of voor zichzelf en hun familieleden te beschikken over voldoende bestaansmiddelen, bedoeld in artikel 40, § 4, tweede lid, om te voorkomen dat zij tijdens hun verblijf ten laste vallen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk en

beschikken over een ziektekostenverzekering die alle risico's in België dekt, of lid zijn van een in het Rijk gevormde familie van een persoon die aan deze voorwaarden voldoet.

§ 5. De minister of zijn gemachtigde kan zonodig controleren of aan de naleving van de voorwaarden voor de uitoefening van het verblijfsrecht is voldaan."

2.5. De bestreden beslissing houdt in dat verzoeksters recht op verblijf van meer dan drie maanden wordt beëindigd met toepassing van artikel 42quater, § 1, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet. Het determinerende motief dat volgens verweerder de toepassing van deze wetsbepaling rechtvaardigt is de vaststelling dat al sinds 2 juni 2022 niet langer blijkt dat verzoekster nog gezamenlijk is gevestigd met haar toenmalige Belgische echtgenoot in functie van wie zij het verblijfsrecht verkreeg. Volgens verweerder speelt verder geen van de uitzonderingssituaties in § 4 van dit wetsartikel, nu er geen sprake is van een gezamenlijke vestiging die drie jaar heeft geduurd, verzoekster en haar toenmalige echtgenoot geen gezamenlijke kinderen hebben en geen aanwijzingen voorliggen van een bijzonder schrijnende situatie waarvan verzoekster het slachtoffer zou zijn geweest. Ten slotte stelt verweerder vast dat geen elementen in de zin van artikel 42quater, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet blijken die er zich tegen verzetten dat een einde wordt gesteld aan verzoeksters verblijfsrecht. Dit alles wordt concreet toegelicht in de bestreden beslissing.

2.6. De Raad gaat allereerst in op verzoeksters kritiek dat zij, voor het nemen van de bestreden beslissing, onvoldoende in de mogelijkheid werd gesteld om haar standpunt naar voor te brengen inzake de beëindiging van haar verblijfsrecht. Zij benadrukt dat zij het aangetekend schrijven waarbij haar de kans werd gegeven om te worden gehoord nooit heeft ontvangen. Zij wijst er op dat zij op dat ogenblik ook in het buitenland verbleef en zij deze aangetekende zending dus onmogelijk in ontvangst kon nemen. Hiervoor verwijst zij naar in- en uitreisstempels in haar paspoort. Aldus kan het haar, zo betoogt zij, niet worden verweten niet te hebben gereageerd.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verweerder op 4 december 2024 een brief richtte aan verzoekster om haar ervan op de hoogte te brengen dat een onderzoek werd gevoerd naar een eventuele beëindiging van haar verblijfsrecht op grond van artikel 42quater, § 1, (eerste lid,) 4° van de Vreemdelingenwet. Zij werd verzocht nuttige bewijzen voor te leggen in verband met de elementen zoals vermeld in § 1, derde lid van dit wetsartikel en van het eventueel voldaan zijn aan een van de uitzonderingssituaties in § 4 van dit wetsartikel. Ook werd zij gevraagd een recent OCMW-attest voor te leggen. Zij werd hiervoor 30 dagen de tijd gegeven. Dit schrijven werd op 27 december 2024 aangetekend verzonden naar het verblijfsadres van verzoekster. Een bewijs hiervan zit vevat in haar dossier.

Uit artikel 62, § 3, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet volgt dat de kennisgeving middels een aangetekende zending op de verblijfplaats rechtsgeldig is (RvS 26 maart 2024, nr. 259.253). Verzoekster kan zich aldus niet beperken tot een loutere bewering dat zij de aangetekende zending niet heeft ontvangen. Zij legt geen (begin van) bewijs voor dat deze zending door Bpost niet correct zou zijn aangeboden op haar adres.

Naar analogie met artikel 39/57, § 2, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet kan bovendien worden aangenomen dat een vermoeden geldt dat een aangetekende zending uiterlijk op de dag vóór de derde werkdag na de dag van afgifte ervan bij de post wordt aangeboden bij de geadresseerde. De geadresseerde heeft in dit verband de mogelijkheid om het tegendeel te bewijzen met betrekking tot het tijdstip waarop de zending is aangeboden. Verzoekster levert echter geen dergelijk tegenbewijs.

Het gegeven dat verzoekster, zoals blijkt uit de stempels in haar paspoort, van 18 december 2024 tot 9 januari 2025 in Armenië verbleef, bewijst verder nog niet dat zij de aangetekende zending onmogelijk heeft kunnen ontvangen. Volgens de website van Bpost blijft een aangetekende zending 15 dagen beschikbaar in het aangeduide PostPunt of Postkantoor na een afwezigheidsbericht. Verzoekster toont aldus niet aan dat zij niet tijdig terug in België was en zij niet in de mogelijkheid was om de aangetekende zending tijdig te gaan ophalen.

Verzoekster brengt alleszins geen informatie bij die hierover anders doet oordelen. In het licht van wat voorafgaat, kan zij niet worden gevolgd waar zij stelt dat verweerder haar, voor het nemen van de bestreden beslissing, niet heeft gehoord of haar niet in de mogelijkheid heeft gesteld om nuttige inlichtingen naar voor te brengen. Aldus blijkt ook niet dat de gegevens en stukken die verzoekster voor het eerst in de huidige beroepsprocedure naar voor brengt door de Raad in rekening kunnen worden gebracht bij zijn beoordeling van de wettigheid van de bestreden beslissing. Hiervoor dient de Raad zich immers te plaatsen op het ogenblik waarop deze beslissing werd genomen en kan hij dus enkel rekening houden met de gegevens en stukken waarover het bestuur op dat ogenblik redelijkerwijze kon of diende te beschikken. Uit wat volgt, zal trouwens nog blijken dat verzoekster onvoldoende belang heeft bij haar kritiek, nu zij er niet in slaagt aannemelijk te maken dat zij in het kader van het horen nog gegevens naar voor had kunnen brengen die een wezenlijke invloed vermochten te hebben op het beslissingsproces.

2.7. Zoals reeds werd gesteld, is het determinerende motief voor de toepassing van artikel 42quater, § 1, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet de vaststelling dat al sinds 2 juni 2022 niet langer blijkt dat verzoekster nog gezamenlijk is gevestigd met haar toenmalige Belgische echtgenoot in functie van wie zij het verblijfsrecht verkreeg. Zoals blijkt uit wat volgt, haalt verzoekster dit motief niet onderuit.

Zoals verweerder correct heeft aangegeven, vereist de “*gezamenlijke vestiging*” van een vreemdeling die is gehuwd met een Belgische onderdaan, overeenkomstig vaste rechtspraak van de Raad van State, een minimum aan relatie tussen de echtgenoten en een daadwerkelijke en effectief beleefde gezinsband, waarbij samenwoning op zich niet is vereist (RvS 24 april 1995, nr. 53.030; RvS 5 maart 2004, nr. 128.878; RvS 4 oktober 2005, nr. 149.807; RvS 8 mei 2006, nr. 158.407; zie ook *Parl.St. Kamer*, nr. 51 2845/001, 52).

Verzoekster geeft aan dat zij, na haar komst naar België, gedurende anderhalf jaar heeft samen-gewoond met haar echtgenoot en bevestigt dat zij en haar echtgenoot vervolgens op verschillende adressen werden ingeschreven. Zij houdt thans echter voor dat deze adreswijziging niet het gevolg was van een relatiebreuk, maar louter was ingegeven door “*diverse fiscale, economische en praktische overwegingen*”. Zij merkt op een eigen schoonheidsinstituut uit te baten en in het kader van haar economische activiteiten een appartement te hebben aangekocht in de nabijheid van haar handelszaak. Zij stelt dat de adreswijziging louter plaatsvond met het oog op haar professionele ontwikkeling en er een affectieve en romantische band met haar echtgenoot bleef bestaan. Zo stelt zij dat zij en haar toenmalige echtgenoot elkaar frequent bezochten, dat zij gezamenlijke reizen of familiebezoeken ondernamen, dat zij voortdurend met elkaar bleven communiceren, dat zij hun wederzijdse morele en financiële verplichtingen hebben verdergezet en dat er nog sprake was van “*gezamenlijke bank- of verzekeringsrelaties*”. Volgens haar mag het louter wonen op een ander adres niet zonder bijkomend onderzoek en automatisch worden gelijkgesteld met het beëindigen van een huwelijk of met fraude, waarbij zij verwijst naar rechtspraak van de Raad. Zij benadrukt nog dat haar toenmalige echtgenoot nooit melding heeft gemaakt van een relatiebreuk, of van fraude of misbruik, en dat het gegeven dat de echtscheidingsprocedure pas veel later werd opgestart er op wijst dat de echtelijke relatie tot dan voortduurde. Verzoekster meent dat zij voldeed aan de voorwaarden voor het behoud van de F-kaart tot aan de (inleiding van de) echtscheiding.

In dit verband merkt de Raad allereerst op dat in de bestreden beslissing slechts wordt vastgesteld dat niet blijkt dat er sinds 2 juni 2022 nog sprake is van een gezamenlijke vestiging tussen verzoekster en haar toenmalige echtgenoot, waardoor er grond is tot beëindiging van haar verblijfsrecht. Nergens wordt verzoekster fraude of misbreuk verweten, zodat haar betoog hieromtrent niet dienstig is.

Verder stelt de Raad vast dat, in tegenstelling tot wat verzoekster tracht te doen voorkomen, in de bestreden beslissing het verblijven op een ander adres geenszins automatisch wordt gelijkgesteld met een beëindiging van de gezamenlijke vestiging. Verweerder erkende in zijn beslissing net uitdrukkelijk dat een samenwoning hiervoor op zich niet is vereist. Hij stelde echter vast dat bij hem geen gegevens voorlagen die er nog op wezen dat verzoekster en haar toenmalige echtgenoot sinds juni 2022 nog een minimum aan relatie en een daadwerkelijke en effectief beleefde gezinsband hadden en verzoekster in dit verband in het kader van haar horen ook geen concrete elementen aanbracht. Zoals blijkt uit voorgaande bespreking heeft verzoekster wel degelijk de mogelijkheid gekregen in dit verband voor het nemen van de bestreden beslissing de nodige gegevens en stukken voor te leggen. Zij liet echter na concrete elementen naar voor te brengen die konden aantonen dat er wel degelijk nog sprake was van een minimum aan relatie en een daadwerkelijke en effectief beleefde gezinsband. In de gegeven omstandigheden kan niet blijken dat verweerder op onzorgvuldige of kennelijk onredelijke wijze tot zijn vaststelling is gekomen dat een gezamenlijke vestiging sinds juni 2022 niet langer blijkt of dat verweerder zelf nog enig bijkomend onderzoek ter zake diende te doen. De Raad acht het niet kennelijk onredelijk waar verweerder geen blijvende gezamenlijke vestiging vaststelde louter op grond van de gegevens dat verzoeksters (ex-)echtgenoot nooit melding heeft gemaakt van een relatiebreuk en de echtscheidingsprocedure pas later werd opgestart.

Verzoekster tracht het thans te doen voorkomen alsof zij en haar toenmalige echtgenoot tot aan de inleiding van hun echtscheidingsprocedure nog een minimum aan relatie en gezinsband onderhielden en hun inschrijving op een ander adres louter verband hield met “*diverse fiscale, economische en praktische overwegingen*”. In dit verband brengt zij verschillende bewijsstukken naar voor. Er moet echter worden herhaald dat deze door verzoekster voor het eerst in de huidige beroepsprocedure naar voor gebrachte elementen en stukken door de Raad niet in rekening kunnen worden gebracht bij zijn beoordeling van de wettigheid van de bestreden beslissing, nu niet blijkt dat deze verweerder gekend konden zijn.

Ten overvloede merkt de Raad op dat verzoekster er niet in slaagt concreet aan te tonen dat het gegeven dat zij en haar toenmalige echtgenoot na anderhalf jaar op een afzonderlijk adres zijn gaan wonen niet het gevolg was van een relatiebreuk, maar louter was ingegeven door “*diverse fiscale, economische en praktische overwegingen*” die verband hielden met de uitbating van haar schoonheidszaak. Verzoekster

beperkt zich op dit punt in wezen tot een blote bewering, zonder dit concreet aannemelijk te maken of concreet te duiden op welke “*fiscale, economische en praktische overwegingen*” zij precies doelt. In zoverre zij aangeeft een appartement te hebben aangekocht in de nabijheid van haar handelszaak, moet trouwens worden opgemerkt dat verzoekster is gaan wonen op een adres in dezelfde gemeente. Ook hier maakt zij helemaal niet concreet welke “*praktische overweging*” in verband met de uitbating van haar handelszaak haar er dan toe noopte om afzonderlijk te gaan wonen van haar intussen ex-echtgenoot. Verzoekster legt ook helemaal geen bewijzen voor dat zij en haar toenmalige echtgenoot sinds zij niet meer samenwonen nog gezamenlijke reizen of familiebezoeken ondernamen, dat zij voortdurend met elkaar bleven communiceren, dat zij hun wederzijdse morele en financiële verplichtingen zouden hebben verdergezet en dat er nog sprake was van “*gezamenlijke bank- of verzekeringsrelaties*”, en al zeker niet op een zodanige wijze dat hieruit een blijvende gezinsrelatie kan worden afgeleid. De zes door verzoekster voorgelegde foto’s die dateren van nadat zij alleen is gaan wonen en die aangeven dat er wel nog contact was tussen hen, tonen ook nog niet aan dat zij elkaar nog frequent bezochten. In geen geval vermogen deze foto’s nog een minimum aan relatie en voortgezette gezinseenheid tot aan de inleiding van de echtscheidingsprocedure aan te tonen.

Verzoekster betoogt nog dat het “*niet wettelijk verantwoord*” zou zijn dat zij na een legaal verblijf van bijna 5 jaar “*plots [...] op het matje wordt geroepen om haar verblijfstoestand te her evalueren*” en dat verweerder “*pas in het vijfde jaar [wakker] wordt*”. Een concrete onwettigheid die zou kleven aan de bestreden beslissing wordt hiermee niet aangetoond. Overeenkomstig artikel 42quater van de Vreemdelingenwet vermag verweerder zo nodig te controleren of nog aan de naleving van de voorwaarden voor de uitoefening van het verblijfsrecht is voldaan en vermag hij binnen de vijf jaar na de erkenning van het recht op verblijf een einde te stellen aan het verblijfsrecht van een familielid van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie is.

2.8. Verzoekster geeft verder aan dat zij wel degelijk voldoet aan de uitzonderingssituatie van artikel 42quater, § 4, 1° van de Vreemdelingenwet, nu het huwelijk op basis waarvan zij het verblijfsrecht verkreeg, bij de aanvang van de gerechtelijke procedure tot ontbinding ervan, minstens drie jaar heeft geduurd, waarvan minstens één jaar in België. Zij betoogt dat “*[d]e redenering van DVZ – dat [zij] niet zou aantonen dat er sprake is van een “minimale relatie” [...] niet in overeenstemming [is] met de geest en tekst van artikel 42quater, §4*” en dat de wet “*géén bijkomende voorwaarde van kwalitatieve beoordeling van het huwelijk*” bevat. Zij benadrukt dat haar verblijfsrecht niet mag worden ingetrokken op basis van haar echtscheiding. Ook dit betoog kan niet overtuigen, gelet op wat volgt.

Verzoekster gaat er allereerst aan voorbij dat haar verblijfsrecht wordt beëindigd, niet zozeer omwille van haar (latere) echtscheiding, maar wel omwille van de vaststelling dat zij sinds juni 2022 niet langer gezamenlijk was gevestigd met haar (ex-)echtgenoot.

In tegenstelling tot wat verzoekster verder tracht voor te houden, kan – op grond van artikel 42quater, § 1, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet – bij een huwelijk met een statische Belg binnen de eerste 5 jaar niet enkel een einde worden gesteld aan het verblijfsrecht in geval van ontbinding van dat huwelijk maar ook indien er geen gezamenlijke vestiging meer is. Deze laatste hypothese staat los van het al dan niet bestaan van een huwelijk vermits het verblijfsrecht van de betrokken vreemdeling net wordt erkend omdat hij de gezinshereniger vergezelt of vervoegt (RvS 1 juli 2024, nr. 260.350).

Waar verweerder het verblijfsrecht rechtmatig heeft kunnen beëindigen op grond van de vaststelling dat verzoekster sinds 2 juni 2022 niet langer gezamenlijk was gevestigd met haar intussen ex-echtgenoot moet verder worden aangenomen dat het, om artikel 42quater, § 4, 1° van de Vreemdelingenwet al dan niet te kunnen toepassen, doorslaggevend is of de gezamenlijke vestiging ten minste drie jaar heeft geduurd, waarvan minstens één jaar in het Rijk. In dit verband moet worden opgemerkt dat verzoekster zich in oktober 2020 in België heeft gevestigd bij haar toenmalige echtgenoot. Er blijkt niet dat er van in haar land van herkomst reeds sprake was van een gezamenlijke vestiging. Dit betekent dat verzoekster dus minstens een gezamenlijke vestiging die voortduurde tot oktober 2023 moet aantonen. Zoals verweerder terecht vaststelde, kon dit niet blijken op basis van de gegevens van het administratief dossier die waren gekend op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing. De Raad herhaalt verder dat de thans voor het eerst in de huidige beroepsprocedure aangebrachte stukken niet in rekening kunnen worden gebracht bij de beoordeling van de wettigheid van de bestreden beslissing, aangezien verzoekster naliet deze reeds naar voor te brengen in het kader van de uitoefening van het hoorrecht. Ten overvloede merkt de Raad op dat niet blijkt dat deze van aard zijn dat verzoekster hiermee alsnog een gezamenlijke vestiging van drie jaar kan aantonen. De loutere voorlegging van één foto uit december 2023 van verzoekster en haar toenmalige echtgenoot die samen in een auto zitten, is zo niet van aard een voldoende bewijs te kunnen uitmaken van een blijvende relatie en gezinscel tot minstens oktober 2023. Ook aan de hand van de overige voorgelegde stukken kan zij dit bewijs niet leveren.

Het gegeven dat verzoekster en haar toenmalige echtgenoot bij de aanvang van de gerechtelijke procedure tot ontbinding van het huwelijk reeds drie jaar waren gehuwd, waarvan één jaar in België, doet geen afbraak aan de voormelde beoordeling. Anders oordelen zou huwelijkspartners ook toelaten louter om verblijfsrechtelijke redenen gehuwd te blijven, zonder dat nog werkelijk sprake is van een minimum aan relatie of gezinsleven en van het vervoegen of begeleiden van de Belg.

Volledigheidshalve wordt verder vastgesteld dat verzoekster de motivering niet betwist dat zij evenmin in aanmerking komt voor een behoud van haar verblijfsrecht op grond van artikel 42quater, § 4, 2°, 3° en 4° van de Vreemdelingenwet, met name gelet op het gebrek aan gemeenschappelijke kinderen en waar niet blijkt dat zij slachtoffer werd van een bijzonder schrijnende situatie.

2.9. Daarnaast blijkt uit een simpele lezing van de bestreden beslissing dat verweerder, overeenkomstig artikel 42quater, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet, rekening heeft gehouden met de duur van het verblijf van verzoekster in België, haar leeftijd, haar gezondheidstoestand, haar gezins- en economische situatie, haar sociale en culturele integratie en de mate waarin zij nog banden heeft met haar land van oorsprong. Verweerder stelde vast dat geen concrete elementen spelen die zich verzetten tegen een beëindiging van verzoeksters verblijfsrecht.

- Zo blijkt volgens verweerder allereerst geen leeftijdsgebonden probleem noch een medisch bezwaar dat een beëindiging van het verblijfsrecht van verzoekster in de weg staat. Verzoekster geeft niet aan deze beoordeling te betwisten.

- Inzake de duur van het verblijf in België en de mate waarin verzoekster nog banden heeft met haar land van oorsprong, oordeelde verweerder vervolgens:

“Betrokkene verblijft sedert 03.10.2020 in België (cf. aankomstverklaring dd. 24.10.2020), nu dus iets meer dan vierenhalf jaar, wat, zeker gezien haar leeftijd (32 jaar), nog een relatief korte periode is. Gezien betrokkene nog niet zeer lang in België verblijft en zij verhoudingsgewijs veel langer in Armenië dan in België heeft vertoefd, is het niet onredelijk te stellen dat zij nog een zekere mate van voeling moet hebben met de Armeense maatschappij, met de taal, de cultuur en de lokale gebruiken aldaar. In ieder geval heeft ze zelf geen elementen doen gelden met betrekking tot de mate waarin ze banden heeft met Armenië dewelke een tegenindicatie zouden vormen voor het nemen van de huidige beslissing.”

Door louter aan te geven niet akkoord te gaan met deze beoordeling, toont verzoekster het onzorgvuldig of kennelijk onredelijk karakter ervan nog niet aan. De Raad benadrukt ook dat de wetgever het gedurende de eerste vijf jaar van het verblijf in beginsel legitiem heeft geacht om het verblijf te beëindigen wanneer niet langer is voldaan aan de voorwaarden ervan, zodat ook geenszins blijkt dat verzoekster louter onder verwijzing naar de duur van haar verblijf van bijna vijf jaar een kennelijke onredelijkheid in de beoordeling vermag aan te tonen.

- Inzake verzoeksters economische situatie en haar sociale en culturele integratie in België wordt op basis van de in het administratief dossier voorhanden zijnde gegevens in de bestreden beslissing verder de volgende beoordeling gemaakt:

“Volgens informatie van een derde zou betrokkene een estheticazaak hebben. Echter blijkt zulks niet op objectieve wijze uit het administratief dossier. Zelfs al mocht dat het geval zijn, dan nog kan niet nagegaan worden welke inkomsten betrokkene met die activiteit genereert en of zij met die inkomsten dan in staat is om te voorzien in haar behoeften. Het enkel feit dat betrokkene een zelfstandige activiteit zou voeren zou hoe dan ook niet kunnen leiden tot het behoud van haar verblijfsrecht gelet op de relatief korte verblijfsduur in België, het gebrek aan elementen die wijzen op integratie op sociaal en cultureel vlak en het gebrek aan familiale banden met in ons land verblijvende personen. Indien betrokkene meent dat zij op basis van haar zelfstandige activiteit een verblijfsrecht kan claimen, dan staat her haar vrij daartoe een verblijfsaanvraag in te dienen. Deze beslissing belet haar dat niet.

Ook voor wat de sociale of culturele integratie betreft kunnen geen elementen worden gevonden in het dossier die een beletsel zouden kunnen vormen voor het nemen van de huidige beslissing. Er zitten bijvoorbeeld ook geen stukken in het dossier waaruit zou kunnen blijken dat betrokkene zich zelfs maar heeft ingeschreven voor de verplichte cursussen (lessen Nederlands en een inburgeringscursus). Het kennen van de regiotaal en van de plaatselijke cultuur en gebruiken is broodnodig om een menswaardig bestaan te kunnen leiden en om goed te kunnen functioneren in het dagelijkse leven. Op basis van het administratief dossier is het in elk geval redelijk te concluderen dat de mate van integratie in België zeker niet kan opwegen ten opzichte met die in het land van herkomst, en dat deze dan ook geen beletsel kan vormen voor het nemen van huidige beslissing.”

Verzoekster laat de voormelde motivering op zich ongemoeid, maar tracht wel alsnog aan te tonen dat zij zich integreerde in België. Zij verwijst hiervoor naar de aankoop van haar appartement en de hypothecaire lening die zij hiervoor afsloot, de door haar opgestarte zelfstandige activiteit, haar belastingaangiften waaruit moet blijken dat zij btw en RSZ-bijdragen heeft betaald en haar deelname aan het sociale en culturele leven in België. In dit verband herhaalt de Raad dat verzoekster bij aangetekende zending van 27 december 2024 de mogelijkheid werd gegeven om de nodige bewijzen voor te leggen van eventuele elementen in de zin van § 1, derde lid van voormeld wetsartikel. Verzoekster liet dit na, zodat niet blijkt dat verweerder met de voormelde gegevens en stukken op zich rekening kon of diende te houden. Zij toont ook niet aan dat verweerder haar hieromtrent een tweede keer diende te horen, nu zij helemaal niet aantoont dat zij niet in mogelijkheid was om tijdig kennis te nemen van de haar gestuurde aangetekende zending en zij aldus niet in de mogelijkheid was om voor het nemen van de bestreden beslissing haar standpunt kenbaar te maken. Verzoekster kan de voormelde thans door haar aangebrachte gegevens, of de in dit verband voorgelegde stukken, niet dienstig voor het eerst in de loop van de huidige beroepsprocedure aanbrengen en toont hiermee het onzorgvuldig of kennelijk onredelijk karakter van de voormelde beoordeling in de bestreden beslissing niet aan. Ten overvloede merkt de Raad op dat verzoekster met de voorgelegde stukken nog niet kan aantonen dat haar mate van integratie in België van aard is te kunnen opwegen tegen die in het land van herkomst.

- Ten slotte stelt verweerder in de bestreden beslissing vast dat niet blijkt dat verzoekster in België nog enig gezinsleven heeft. In dit verband betoogt verzoekster thans als zou zij een nieuwe partner hebben leren kennen met legaal verblijf en met hem zou samenwonen. Ook hier moet worden vastgesteld dat verzoekster een dergelijke nieuwe relatie niet kenbaar maakte aan verweerder voor het nemen van de bestreden beslissing, waardoor hij hiermee geen rekening kon houden. Ten overvloede merkt de Raad nog op dat verzoekster hiervan in het kader van huidige beroepsprocedure geen bewijs voorlegt. Louter ongedateerde foto's kunnen in dit verband geenszins volstaan.

2.10. In zoverre verzoekster verwijst naar allerhande rechtspraak van de Raad wordt er volledigheidshalve op gewezen dat deze geen precedentswaarde heeft en verzoekster ook niet aantoont dat er sprake is van gelijkaardige situaties.

2.11. De Raad besluit dat verzoeker met haar uiteenzetting niet aantoont dat de bestreden beslissing is tot stand gekomen met miskennis van artikel 42quater van de Vreemdelingenwet of van de materiële motiveringsplicht of het zorgvuldigheidsbeginsel.

2.12. Verzoekster toont evenmin aan dat de bestreden beslissing een onevenredige of disproportionele inmenging vormt in haar recht op eerbiediging van haar privé- of gezinsleven en aldus in strijd zou zijn met artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens. Verweerder heeft allereerst concreet rekening gehouden met de elementen van een privé- en gezinsleven van verzoekster in België en deze afgewogen tegen de vaststelling dat zij niet langer voldoet aan de voorwaarden voor haar verblijfsrecht. Zij toont niet aan dat verweerder, op basis van de gegevens waarvan hij kon worden geacht kennis te hebben gehad op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing, een onzorgvuldige of kennelijk onredelijke beoordeling heeft gemaakt van de elementen inzake een privé- of gezinsleven in België. Voor zover nodig wordt in dit verband verwezen naar de voorgaande beoordeling. Evenmin betwist verzoekster trouwens de concrete motieven dat zij nog een zekere voeling moet hebben met haar land van herkomst. Bovendien gaat de bestreden beslissing niet gepaard met een terugkeer- of verwijderingsbeslissing. Verzoekster heeft steeds de mogelijkheid de elementen van haar privé- en gezinsleven in het kader van een andere verblijfsaanvraag voor te leggen aan het bestuur.

2.13. Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoekster.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig april tweeduizend zesentwintig door:

I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS